



full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona



Les llàgrimes de sant Llorenç



Els Perseids són una pluja de meteors provocada per la cua de pols còsmica que el cometa *Swift-Tuttle* deixa anar al seu pas. S'anomenen Perseids amb referència al seu radiant (punt d'origen aparent sobre la volta del cel), que és a la constel·lació de Perseu, a tocar a la de Cassiopea.

Cada any, la Terra travessa la cua del cometa. En fer-ho, les partícules de pols i sorra travessen l'atmosfera terrestre a una gran velocitat i, a causa d'aquesta velocitat, les minúscules partícules del cometa poden produir impressionants traces de llum. Aquesta pluja de meteors es pot veure cada any, des de mitjan juliol a mitjan agost, i assoleix la màxima activitat al voltant del 12 d'agost. Els Perseids s'anomenen també *llàgrimes de sant Llorenç* per la proximitat a la festa de sant Llorenç, que se celebra el 10 d'agost.

Qui era aquest sant? La tradició situa el naixement de Llorenç a la Hispània romana, concretament a Osca, cap a finals de l'any 225. Va ser ordenat diaca a Roma, encarregat d'administrar els

béns de l'Església i tenir cura dels pobres. Durant la persecució ordenada per l'emperador Valerià, el 10 d'agost de l'any 258, quatre dies després del martiri del papa Sixt II i de quatre diaques romans que l'acompanyaven, Llorenç va ser empresonat. Se li va demanar que entregués els béns de l'Església i ell va aplegar tots els pobres de Roma als quals assistia i els va presentar a les autoritats romanes, ja que ells eren la veritable riquesa de l'Església, i els va dir: «Aquí els teniu, els tresors de l'Església; sempre augmenten, no disminueixen mai». Aquesta reacció va enfurismar encara més l'emperador, que el va condemnar a mort i el va cremar en una foguera damunt d'una graella. Els Perseids es van associar a les llàgrimes que va plorar el sant en ser martiritzat.

Sant Llorenç és un dels sants més venerats en l'Església, ja des del segle IV. És patró de moltes ciutats i de molts oficis, i també és patró dels diaques en moltes diòcesis pel seu testimoni de servei a l'Església vers els més necessitats.

Jesucrist, amb el seu testimoni i les seves paraules, va confiar a l'Església el servei atent i amorós als pobres, als malalts i als més vulnerables i fràgils de la societat. El servei de la diaconia està situat al centre de la missió i, per tant, tota l'Església, seguint l'exemple de Jesús i de sant Llorenç, ha de ser servidora dels més pobres i necessitats.

El diaca, com sant Llorenç, està configurat a Crist, que va venir al món «per servir i no per ser servit» (Mt 20,28; Mc 10,45), i és cridat a fer del servei la seva identitat i a animar la comunitat cristiana perquè, tal com ens demana el papa Francesc, sigui una Església servidora i pobra, perquè comparteix i ens ensenya a compartir tot el que tenim amb els qui més ho necessiten.

Benvolguts germans i germanes, avui us convido a mirar al cel i a pregar per la santedat dels nostres diaques permanents i per tots els que es preparen per a aquest ministeri. Que Déu els beneeixi a tots.

ENTREVISTA

El nou Institut de Litúrgia



GABRIEL SEGUÍ

L'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) comptarà a partir del curs vinent amb un nou Institut amb rang de Facultat, que se suma a les ja existents: Teologia, Filosofia i Antoni Gaudí. La Congregació per a l'Educació Catòlica ha aprovat la constitució canònica de l'Institut de Litúrgia «ad instar Facultatís» (ILF), que queda integrat a l'AUSP. El Dr. Gabriel Seguí i Trobat, m.ss.cc., n'és el primer *preside*.

Què suposa el pas d'Institut Superior a Institut ad instar facultatis?

La consolidació d'un centre universitari d'abast internacional; amb potestat de donar títols de batxiller, llicenciat i doctor en litúrgia —fins ara, els títols eren en teologia, amb especialitat en litúrgia. És un ascens de categoria acadèmica.

Per què Barcelona i Catalunya es mereixien aquest reconeixement?

Tenim una àmplia oferta litúrgica, des de les publicacions als centres d'investigació i docència de la litúrgia a les revistes com *Phase*, *Liturgia y espiritualidad*, i *Miscel·lània Catalana d'Estudis Litúrgics*, a més dels llibres sobre litúrgia editats aquí. És una tradició molt sòlida que arrenca en el Congrés Litúrgic de Montserrat (1915) i es personifica en estudiosos de gran relleu internacional, com el bisbe Pere Tena o els Drs. Pere Farnés, Joan Bellavista i José Aldazábal, entre d'altres.

Com es complementarà l'ILF de Barcelona amb el PIL de Roma?

El Pontifici Institut Litúrgic de Roma és el centre d'estudis de referència de la ciència litúrgica, mentre que l'ILF farà aportacions sobretot en el camp de la teologia litúrgica i de l'art de celebrar, seguint la nostra tradició, amb una voluntat concreta d'ajudar les Esglésies d'Amèrica i d'Àfrica, particularment. La col·laboració es farà, doncs, des de la diversitat; i ja concretarem instruments més endavant. Tot just acabem de néixer!

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

No estem amenaçats de mort sinó de resurrecció

Al·loc on fa vacances, un grup de matrimonis organitzà un recés de disabte al matí. Hi convidaren d'altres matrimonis amics. El mossèn, consiliari d'un equip de matrimonis en què estan integrats alguns dels organitzadors, els va dir en la introducció inicial: «Fa una colla de mesos que el virus que ha envaït la nostra quotidianitat sembla preocupació entre nosaltres. Tot i que amb una incidència irregular a les nostres vides, és ben present. No hem de deixar que ocupi obsessivament el nostre pensament i el nostre temps. Molts de nosaltres som de vacances o ja ben a prop de fer-les. Fem del temps de vacances un temps de descans i fem-ne, també, un temps d'oportunitats per adonar-nos de molts aspectes de la nostra vida que l'atragament habitual ens oculta, ens fa oblidar o, simplement, ens fa araconar. Reflexionar i adonar-me de qui soc, què cerco, què somnio, què estimo... Valorar situacions, persones i activitats que, en tenir-les tan segures, deixem de valorar-les: parella i família, en sentit ampli. També treball, salut, amics... Ser una mica més conscients de la pròpia fragilitat i vulnerabilitat i de com necessitem

de la relació amb els altres, la capacitat d'estimar que hi ha en nosaltres i redescobrir tantes possibilitats i moments en què estimem o deixem de fer-ho». «Mireu, doncs, atentament, com us heu de comportar: no sigueu insensats, sinó assenyats» (Ef 5,15).

Els matrimonis escoltaven amb atenció, alguns assentien amb el cap, altres feien cara seriosa, reflexiva, alguns es miraven interrogant-se mútuament... El mossèn va concloure: «Hauríem de fer el possible per deixar-nos trobar, per deixar-nos atrapar pel Ressuscitat. Ell porta esperança al temps de fosc i ens recorda sempre que, per llarga i dura que sigui aquesta nit que vivim, som cridats a la vida, a viure amb un temor cert: no estem amenaçats de mort, sinó de resurrecció. Aquesta ha de ser la nostra fe i la nostra esperança». «I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell qui va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals» (Rm 8,11). Repetim-nos-ho: «No estem amenaçats de mort, sinó de resurrecció». Testimoniem-ho!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La mujer y la nueva normalidad

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

A las puertas del tercer milenio, san Juan Pablo II, ante «la esperanza de construir un mundo más justo y más digno del hombre», afirmaba «que los esfuerzos humanos de nada sirven si no están acompañados de la gracia divina» (SA, 1). Con la Carta apostólica *Spes aedificandi* proclamaba copatronas de Europa a tres mujeres, las santas Brígida de Suecia, Catalina de Siena y Teresa Benedicta de la Cruz (Edith Stein).

En el reconocimiento de la dignidad y de los dones propios de la mujer el Papa veía una tendencia providencial: «Considero particularmente significativa la opción por esta santidad de rostro femenino» (SA, 3).

Jesucristo fue el centro en la vida de estas santas, que vivieron su religio-

sidad de una manera auténtica y profunda. Edith Stein destacó la riqueza de la femineidad y el valor de la misión de la mujer y se ha convertido, en nuestro tiempo, en la expresión de una peregrinación humana, cultural y religiosa.

En el camino hacia el futuro, que se nos muestra como nuevo, no podemos olvidar estos datos. Todos estamos llamados a potenciar los aspectos culturales y religiosos en nuestra sociedad. Nuestro quehacer será tanto más válido y eficaz cuanto más capaz sea de «renovarse a la luz del Evangelio».

María, la «mujer ideal, Madre de Cristo y de la Iglesia, ha sido un impulso constante» (SA, 3). Que ella nos ayude en nuestra entrega, sobre todo, a los más necesitados.

Lectures de la missa diària i santoral

10. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Co 9,6-10 / SI 111 / Jn 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III). Sant Deodat o Adeodat, proletari; santa As-tèria, vg. i mr.

11. □ Dimarts [Ez 2,8-3,4 / SI 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg, fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió. Sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Dimecres [Ez 9,1-7;10,18-22 / SI 112 / Mt 18,15-20]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinià.



13. ■ Dijous [Ez 12,1-12 / SI 77 / Mt 18,21-19,1]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs. claretians de Barbastre (1936). Sant Cassià, mestre màrtir a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr. Beat Josep Tàpies i companys, prev. mr., del bisbat d'Urgell.

14. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60.63 (o bé: Ez 16,59-63) / SI: Is 12 / Mt 19,3-12]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz. Sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ † Dissabte [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / SI 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició). Sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ † Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56,1.6-7 / SI 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).





DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY



COMENTARI

Lectura del primer llibre del Reis

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

Salm responsorial (84)

R. Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Segui benèit per sempre, amén.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que soc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu».

Lectura del primer libro de los Reyes

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

Salmo responsorial (84)

R. Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarcas y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se le acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?». En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios».

«Maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua»



Pere sobre el mar (1806), de Philipp Otto Runge, Kunsthalle d'Hamburg (Alemanya)

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Després de saciar la multitud amb l'aliment de la seva Paraula i amb el pa beneït i repartit, Jesús es dedica a l'oració fins al vespre.

Els deixebles, que s'han allunyat en la barca, se senten esglaiats per la foscor de la nit i el vent contrari, al bell mig del llac. I allà mateix, Jesús els encalça. Ells, esglaiats, es van espantar molt, pensant que era una fantasma. Però Jesús els asserena i els anima: «No tingueu por, que soc jo!»

L'evangelista ens ha dit que eren passades les tres de la matinada, quan la nit és ja avançada i l'albada ja s'acosta. És l'hora de la resurrecció, quan Maria Magdalena s'apressa cap a la tomba. De fet, les paraules de Jesús són semblants a les del Ressuscitat.

Mateu ens sorprèn en aquesta narració, amb la reacció inesperada de Pere. L'apòstol demana un signe que confirmi la identitat de Jesús: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua!». Davant d'aquesta iniciativa desgavellada, Jesús el convida a acostar-se a ell. La petició de Pere no ha sorgit de la fe, sinó del dubte davant la possibilitat de trobar-se amb d'un fantasma; i aquest mateix dubte l'enfonsa dins de l'aigua. Per això, la seva petició desgavellada es transforma ara en súplica desesperada: «Senyor, salveu-me». I Jesús el salva. Des d'ara, Pere serà *el salvat de les aigües*, un nou Moisès que encapçalà el peregrinar de l'Església pel desert del món.

És per això que l'episodi del pa en el desert i la travessa del mar sense ofegar-se ens recorda la sortida d'Egipte. El poble d'Israel, al contrari que els egipcis, travessa el mar i es posa fora de perill, gràcies a la salvació de Déu per Moisès; i ja en el desert és alimentat amb el pa baixat del cel.

Jesús apareix així com el nou i definitiu Moisès, que reuneix el nou poble de Déu, el nucli del qual són els seus deixebles, que breguen enmig de la nit en la barca que travessa el llac. I Pere, *salvat de les aigües* serà el seu ministre davant del poble.

Jesús, amb la seva pregària també ve a nosaltres, i ens sosté en la nostra feina de cada dia. Com a Pere, ens dona la mà perquè no sucumbim, engolits per les aigües, enmig de la nit.

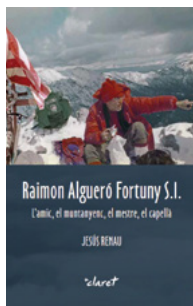
Donem-li gràcies i confessem-lo de tot cor, dient també nosaltres: Realment vós sou el Fill de Déu!

Llibres

Maria Ràfols. Heroïna de la caritat

d'Agustí Roig Marcé. Llibret de 32 pàgines, editat pel CPL, en la col·lecció «Sants i santes», n. 274. Maria Ràfols va néixer a Vilafranca del Penedès.

Va ser pionera de la vida religiosa apostòlica femenina, i la fundadora, junt amb el P. Joan Bonal, de les Germanes de la Caritat de Santa Anna. Una dona exemplar que va lliurar-se totalment a l'àrdua tasca del servei desinteressat al proïsme, fins al darrer dels seus dies.



Raimon Algueró Fortuny, SJ. L'amic, el muntanyenc, el mestre, el capellà. Aquest llibre de 136 pàgines, editat per Claret, està dedicat al jesuïta Raimon Algueró i creat a partir de

diferents testimonis directes que el van conèixer. L'obra ha estat coordinada per Jesús Renau, SJ, i dona veu a molts dels qui van ser companys d'en Raimon i n'expliquen anècdotes, activitats i divertides històries d'uns anys de molta fraternitat i grans canvis en la societat i en l'Església. El lli-

LA LòGICA DEL DO

14. La fiblada del dolor

El sofriment és un crit que suplica consol. Davant de la fiblada del dolor o de la mort de les persones que estimem, no ens sentim consolats si no rebem una resposta a la pregunta de *per què?* Per què he de patir? Per què ha de patir el meu fill? Són preguntes, aquestes, que toquen la concepció de la vida, preguntes profundes que esperen resposta.

Alguns diuen: és la tristesa originària de l'ésser humà, l'acompanya des del naixement. Altres es mantenen en una filosofia del sentit comú: si les coses són així, cal fer de la necessitat virtut, treure'n el màxim partit i viure al dia. Altres —estoics sense haver llegit Epictet— van més enllà: la vida és dura. Cal avesar-s'hi i resignar-s'hi. Hi ha en això una mena de noblesa que fa honor a la persona. Altres reprenen la filosofia de Cohèlet: hi ha un temps per plorar i un temps per riure, un temps per dir adéu i un temps per retrobar-se, un temps per abraçar i un temps per abstenir-se. Altres cerquen les respostes en les grans savieses de l'Extrem Orient: dolor i joia són aparences fugisseres del mateix no-res, núvols del cel i onades de la mar, passatgeres i, doncs, sense rellevància. Il·lusions de la ment.

Quina resposta s'articula des de l'opció pel Crist? Jesús mateix va patir. Copso la resposta si em fixo atentament en la manera com va acostar-se als qui patien, en la manera com Ell mateix va patir i va il·luminar el seu patiment. El patiment no és aliè a la seva existència. Davant del sofriment de l'altre, de la crida de dolor, el primer que s'imposa és l'escolta. Aquesta reacció és la primordial i l'única digna de credibilitat.

Ajudar algú no és, d'entrada, una qüestió teològica, sinó d'empatia. L'únic camí possible és escoltar i intentar viure amb empatia. Cal donar al sofriment el dret de ciutadania, reconèixer-lo en la seva dignitat. Escoltar equival sovint a intentar desxifrar un jeroglífic: es perceben algunes lletres i signes, i cal reconstruir la frase sencera. O, encara, és com un joc televisiu en què cada deu segons et donen una lletra suplementària per descobrir una paraula. La primera condició per poder ajudar és deixar passar temps i no jutjar o concloure prematurament, deixar que el dolor s'expressi.

Després, cal mirar de comprendre. Serà el proper tema.

Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic

bre vol deixar per escrit el testimoni d'una vida entregada als altres, el record d'una persona entranyable, fidel a l'Evangeli, que va marcar la vida de molts.

da per la seva mare exigent, que intenta conciliar la seva carrera professional amb l'educació de la seva filla, a la qual vol veure convertida en alumna de la prestigiosa Acadèmia Werth, i en



una adulta de profit. Per això es traslladen a una casa nova, propera a l'Acadèmia i la nena té un rigorós pla de vida i estudi per a l'estiu, en què no hi ha l'opció de jugar o fer nous amics. No obstant això, gràcies al seu ancià veí, que no és altre que l'aviador, descobreix la història de *El petit príncep* i viurà una gran aventura, comprenent la importància de l'amistat i que l'essencial és invisible als ulls.

Cinema espiritual

El petit príncep (2015), de Mark Osborne. En HBO. Una nena viu aclapara-

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Las lágrimas de san Lorenzo

Las Perseidas son una lluvia de meteoros provocada por la cola de polvo cósmico que el cometa *Swift-Tuttle* suelta a su paso. Se llaman Perseidas en referencia a su radiante (punto de origen aparente sobre la bóveda del cielo), que está en la constelación de Perseo, junto a la de Casiopea.

Cada año, la Tierra atraviesa la cola del cometa. Al hacerlo, las partículas de polvo y arena atraviesan la atmósfera terrestre a una gran velocidad y debido a esta velocidad, las minúsculas partículas del cometa pueden producir impresionantes trazas de luz. Esta lluvia de meteoros se puede ver cada año, desde mediados de julio hasta mediados de agosto, y alcanza la máxima actividad alrededor del 12 de agosto. Las Perseidas se llaman también *lágrimas de san Lorenzo* por la proximidad a la fiesta de san Lorenzo, que se celebra el 10 de agosto.

¿Quién era este santo? La tradición sitúa el nacimiento de Lorenzo en la Hispania romana, con-

cretamente en Huesca, hacia finales del año 225. Fue ordenado diácono en Roma, encargado de administrar los bienes de la Iglesia y cuidar de los pobres. Durante la persecución ordenada por el emperador Valeriano, el 10 de agosto del año 258, cuatro días después del martirio del papa Sixto II y de cuatro diáconos romanos que lo acompañaban, Lorenzo fue encarcelado. Se le pidió que entregara los bienes de la Iglesia y él reunió a todos los pobres de Roma a los que asistía y los presentó a las autoridades romanas, ya que ellos eran la verdadera riqueza de la Iglesia, y les dijo: «Ahí están los tesoros de la Iglesia; siempre aumentan, no disminuyen nunca». Esta reacción enfureció aún más al emperador, que lo condenó a muerte y lo quemó en una hoguera encima de una parrilla. Las Perseidas se asociaron a las lágrimas que lloró el santo al ser martirizado.

San Lorenzo es uno de los santos más venerados en la Iglesia, ya desde el siglo IV. Es patrón de muchas ciudades y de muchos oficios, y también es patrón de los diáconos en muchas diócesis por su testimonio de servicio a la Iglesia hacia los más necesitados.

Jesucristo, con su testimonio y sus palabras, confió a la Iglesia el servicio atento y amoroso a los pobres, a los enfermos y a los más vulnerables y frágiles de la sociedad. El servicio de la diaconía se encuentra en el centro de la misión y, por tanto, toda la Iglesia, siguiendo el ejemplo de Jesús y de san Lorenzo, debe ser servidora de los más pobres y necesitados.

El diácono, como san Lorenzo, está configurado a Cristo, que vino al mundo «para servir y no para ser servido» (Mt 20,28; Mc 10,45), y es llamado a hacer del servicio su identidad y a animar la comunidad cristiana para que, como nos pide el papa Francisco, sea una Iglesia servidora y pobre, para que comparta y nos enseñe a compartir todo lo que tenemos con los que más lo necesitan.

Queridos hermanos y hermanas, hoy os invito a mirar al cielo y a rezar por la santidad de nuestros diáconos permanentes y por todos los que se preparan para este ministerio. Que Dios los bendiga a todos.